

Ljubljanski zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1887.

Leto VII.

Poroka.

Stopila sta ravnokar pred oltar,
Oj, belega mesta najlepši par.

Prelepa je ona ko cvet rosán,
Pogled ji veder ko beli dan.

Saj tudi on je čvrst in krepák,
Na čelu leží pa mu tajen mrak.

Množina ljudstva se zbira zad,
Saj vsakdo bi njiju videl rad.

V temótnem kotu dekletce klečí,
Zakriva z rokama solzne očí.

»Oj, k tebi drhtím, zavetje sirot,
Usliši mi prošnjo, nebeški Gospod!

»Nekdáj pač bil je moj up, moj žar.
Ostávil je mene, odšel za vsekdár.

»A bodi! Nikár se ne srdi nánj,
Upri pogled zdaj milostno vánj.

»In s sreče vezjó njiju dánes ovij
In jasno radóst nad njiju razlij.

»Iz srčnih njegovih globočin
Izbriši mu temni na mené spomin!« . .

Iz cerkve hitelo dekletce bledó,
Po cerkvi odmevalo petje glasno.

Rádinskí.



Róžica.

Hrani v knjigi majka mlada
Róžico iz prošlih dní —
In v molitvi srčnovérni
Često vpira v njó očí.

Spomni časov se ljubezni,
Srce bije ji gorkó,
Na cvetoče pa ji lice
Sólzo porosí okó. —

Ko pa čuje »srček mali«
Porodíce vzdih in stók,
Dvóje src se žalost loti,
Dvóje src pretresne jók.

Slavomir.

